

Весілля Настусі

КУПИТИ

2016 рік. Брат із сестрою зі столиці вирушають на весілля сестри. Настуся живе із матір'ю на півночі Донеччини, де ще зовсім нещодавно тривали бої. Олег і Яра не надто прагнуть повертатися у рідне містечко — стосунки з матір'ю в обох не найкращі, а все навколо нагадує про складне дитинство та смерть батька-художника. У цій книжці немає весілля, але саме воно є рушійною силою сюжету.

«Весілля Настусі» — це подорож на Донеччину в круговерті нових і давніх знайомих, несподіваних втрат і відновлених спогадів, які допоможуть краще зрозуміти, ким ти є і що тобі насправді потрібно.

Розділ перший

АВТОБУС

О сьомій годині ранку Центральний автовокзал нагадував польовий шпиталь.

Тіла — на лавах, під лавами, біля колон, холодних батарей опалення; руки — у кишенях, колінами закрито груди.

Чи ти ухиляєшся від ударів, чи намагаєшся спинити кровотечу, чи ховаєш квиток під светром — краще прийняти позу ембріона, зіщулитися. Тоді, можливо, вони повірять, що якраз тобі конче потрібно додому, і відпустять найпершим рейсом.

Але, крім тіл, тут ще були навалені на підлозі багажі. Навіщо тягати ці ампульниці та контейнери, придатні хіба для транспортування біологічних рідин і внутрішніх органів? Що можна тримати в потворних медичних укладках і громіздких саквояжах? Може, вони возять із собою сумки як ритуальні скарби, як подорожні обереги? Затим що за ними можна сховатися, набути такої ж незграбної форми, того ж дратівливого кольору, не привертати уваги, не відсвічувати, розчинитися...

Розчинитися.

Яра куталася в курточку, прагнучи зберегти тепло, надихане на долоні за останні десять хвилин. Добре було б розчинитися — і нікуди не їхати.

— Будеш каву? — запитала Аліна.

Яра розплющила очі, подивилася на життєрадісне Алі-нине обличчя й мовчки забрала з картонної підставки лате. Аліні, дівчині її брата, добре — вона лишається, не їде з ними. Олег саме перекладав ноутбук із сумки в наплічник — невдалий момент, купа чужих очей, але що поробиш. У тій сумці майже всі їхні речі — навіть її сукня від Карен Міллен. Якщо вдається випрасувати, вдягне на весілля Настусі. Господи, краще не думати про те весілля.

За останні пів години сонце добряче піднялося над вокзалом і тепер зафарбовувало рожевим багатоповерхівки та Вернадку. На синій стіні автобуса Київ—Хар-ків промені відбивалися сліпими плямами. У цей автобус їм сідати, а поки водій пішов перекурити й замкнув салон. Лишається чекати та мерзнути, цілий ранок чекати та мерзнути.

Спочатку вони приперлися аж за годину до виїзду, бо Аліна боялася спізнитися. І дарма — з Гатного повз новобудови, ліси, торговельні центри й автосервіси долетіли за одинадцять хвилин.

Потім Аліна страх як довго паркувалася. Місце вибрала біля «Макдональдза» — усі інші їй здавалися потенційно небезпечними для машини.

«У тебе малолітражка, яка стане навіть у бабин курник, а ти боїшся подряпин, паркуючись між такими ж дрібними коритами», — сердилася Яра, поки вони кружляли навколо вокзалу.

«Можливо, якби тобі хотілося їхати, ти зараз не бісилася б, — заспокоювала вона себе. — Аліна врешті ні в чому не винна. Не забувай: ти єдина родичка, з якою брат познайомив свою дівчину. Це щось таки значить».

З їхньою матір'ю Аліна говорила лише телефоном, зустрічі наживо не планувалося, і, здається, це переінакшувало Алініні уявлення про родинні цінності. Відверто кажучи, у неї таки були підстави хвилюватися за цілісність сім'ї свого бойфренда. Яра не була вдома рік, Олег — ще довше. До війни їздили трохи частіше: «на йолку і на пас-ку», як говорив їхній дід Федір. Але з кожним роком сила сімейних зв'язків танула, як брудний замет під квітневим сонцем.

Яра намагалася згадати, коли мати вперше сказала їй про весілля. Останнє літо пронеслося зі швидкістю маршрутки, яка безжально викидає на ходу пасажирів і, не гальмуючи, підбирає наступних. Що відбувалося, яка була її в тому участь? Важко пригадати.

Новини вона спостерігала периферійним зором: усе не так зле, як у чотирнадцятому, але доволі погано. Людей убивають на фронті, убивають просто посеред Києва — навпроти забігайлівки, де ти колись готувалася до пар. Когось нарешті звільнили з полону, за когось боролися — велике щастя заходити у фейсбук раз на тиждень і не давати харчів власній тривожності.

Із Німеччини телефонував колишній, жалівся, що всі квоти віддають сирійським біженцям. «Квоти на безплатні обіди?» — запитувала Яра. Він злився і кидав слухавку.

КУПИТИ